

Мій приятель

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

my friend

A CHILDREN'S MAGAZINE

VOL. V.

9-10

1953.

NOVEMBER

DECEMBER

О, ХТО, ХТО МИКОЛАЯ ЛЮБИТЬ,
О, ХТО, ХТО МИКОЛАЮ СЛУЖИТЬ,
ТОМУ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ,
НА ВСЯКИЙ ЧАС ПОМАГАЙ.
МИКОЛАЙ!

ХТО ДАСТЬ ЗАХИСТ?

РІЗДВЯНА СЦЕНКА

ОСОБИ:

АРХИСТРАТИГ МИХАІЛ

Чотири сетри:

ВЕСНА

ЛІТО

ОСІНЬ

ЗИМА

*(Перед спущеною заслоною
стоїть Архистратиг Михайл і Весна,
Літо, Осінь і Зима).*

ВСІ ЧОТИРИ СЕСТРИ (разом):

Божий ти, Архистратиже,

Святий Михаїле,

Ми чотири сестри разом

До тебе приспіли:

Сходить із небес Ісусик,

Треба Йому хати;

Скажи, хто з нас, сестер може
Дитятко приймати?

Св. МИХАІЛ:

Вас чотири сестри є тут,

Та мусите знати,

Лиш одна з вас Ісусика

Могтимо прийняти!

Нехай кожна із вас скаже

Мені по порядку,

Як Ісусик зійде з неба,

Чим прийме Дитятко?

ВЕСНА (виступає на перед) :

Як Ісусик зійде з неба

Для людей спасіння,

Винесу Йому напроти

Соняшне проміння,

І пташкам співочим скажу

Радісно співати,

А квітки барвисті буду

Під ніженьки слати.

Св. МИХАІЛ:

Щира ти є для Ісуса,

Та мушу сказати,

Не тобі Весно, Дитятко

У себе приймати.

Мусить Ісус привикати

З малої дитини

До важкого життя в світі,

До шляхів тернини,

Щоб, як вже до літ дійде Він,

Міг терпіти муки:

Терням Його увінчають

Проб'ють ноги і руки.
(Весна сумна відступає)

ЛІТО (виступає наперед) :
Я щось краще дам Дитятку!
Під ніженьки Божі
Дам колосся золотисте,
Пахучії рожі.
А на страву дам сочисті
Черешні та вишні,
І малини, і суниці,
Полуниці пишні.

Св. МИХАІЛ:
Любе літо, та й тобі теж
Не можна приймати
Ісусика маленького
І його плекати.
Жде Ісусика корона
Тернева, колюча,
Щоб спасти людей нещасних,
Мука неминуча.
Така воля Вітця з неба,
На те зіслав Сина,
Тож не прийме рож пахучих,
Розкоші відкине.
(Літо сумне відступає).

ОСІНЬ (виступає наперед) :
Проти мене все марниця,
Що давали досі;
Приголублю Ісусика
Найкраще я, Осінь!
В добра всякі, в Божі дари
Я над всіх багата,
З саду, з поля, зо стодоли
Все дам для Дитяти.

Св. МИХАІЛ:
Божий Син на землю сходить
Не щоб панувати,
А щоб горя, терпінь, нужди,
Мук важких зазнати
Не зійде тому в палати,
Лиш між бідні люди,
Їх блаженними назве Він,
Благословить буде.
Тож не ти будеш приймати
(Знати тобі треба)
Ісусика маленького,
Як зійде із неба.
(Осінь відступає невдоволена)

ЗИМА (виступає наперед) :
Бідна я невислі дати

Дарів для Дитяти,
Сама мушчу з сестер ласки
Вік свій вікувати.
Ніщо нема, крім теплого
І щирого серця,
Що в любові до Дитятка
Ісусика рветься.

Св. МИХАІЛ:

За те щире твоє слово
Жди благословення.
Бо лиш ти гостити будеш
Дитятко спасення,
За твою покору, Зимо,
І за любов щиру,
Загостить в твої пороги
Дитятко, Спас миру.

(Звертається до трьох інших сестер)

А ви також не сумуйте,
Всі ходіть зо мною
Із поклоном, візьміть дари
Теж свої з собою.

ВЕСНА:

Найпишніші я квіточки

Візьму для Дитяти.

ЛІТО:

Я золоті колосочки
Хочу Йому дати.

ОСІНЬ:

Солодкого винограду
Я понесу в дарі.

ЗИМА:

А я бідна, як людина
По страшнім пожарі,
Бідність лиш свою понесу
І серце гаряче,
Що любовю до Ісуса
Горить, Йому вдячне.

(Підноситься друга заслона, видно живий образ: свята Родина в вертепні. Всі готирі

СЕСТРИ співають колядку):
"Вітай Ісусе, з Чистої Діви
зроджений"...

— З А С Л О Н А —

Я. Вільшенко

(Повищу сценку можуть вивести хлопці, як і дівчата. На костюми найкраще надаються звичайні короткі нагортки в ясних пестрих красках. На ноги білі панчішки та сандали, або ясні ходачки з перев'язаними навхрест аж до колін ремінчиками. Весна має на голові вінок із квіток, у руках гарну велику китицю. Літо з увінчаною колоссям головою, тримає в руках великий вінок, або жмут колосся, завітчаного маком і васильками та обв'язаного червоною й голубою лентю. Осінь має на голові вінок із пестрого винного листа, в руках кошичок із виноградом і іншими овочами. Зима вбрана в білу пелеринку з гостро-кінчастою капюзою (капішоном), берегами прикріплені вітки з ялинки. Архистратиг Михаїл носить довгу, білу одягу, евентуально перетикану золотими нитками, на чолі діядем, має й ангельські крила).

BIBLE STORIES

THE SHEPHERDS

Just after He was born, angels appeared in the sky. Shepherds were watching their sheep on the hillside. An angel told them to go to Bethlehem and see the Saviour in the stable.

Eight days after the little Baby was born He was given the name of Jesus, which the Angel told His Mother.

This name means Saviour, and tells what Jesus was going to do. He was going to save us from our sins.

THE VISIT OF THE WISE MEN

The shepherds were not the only ones who came to see our Lord when He was a Baby.

Three Kings visited Him, too.

They are sometimes called the "Magi," or the "Wise Men from the East". They came a very long way over a great desert.

A star, which moved through the sky, led them as they went.

On their way they saw the wicked King Herod at Jerusalem. They told him about the new — born King to whom the star was leading them.

Herod made believe he was glad that a new King was coming to save the people. Really, he was jealous; but he asked the three Kings to come back again on their way home to tell him where they had found the new King so that he, too, could go and honor Him.

He did not really want to honor the new King.

He wanted to kill the Child Jesus.

But the wise men did not know what a wicked thought was in Herod's heart.

So they promised to tell the King when they had found the Child. They then went out again from Herod's palace to follow the star.

At last it stopped over the place where our Lord was.

The wise men went in and gave Him gifts.

One gave Him gold.

Gold was then the special gift for kings.

Our Lord is a King.

When the Child Jesus grew up the people wanted to make Him King, but He ran away from them. Our Lord did not want to be an earthly King with a fine palace of silver and gold.

Our Lord does not love silver and gold. He wishes to be the King of our souls. It is our souls that He loves.

The second wise man gave our Lord a box filled with frankincense.

Frankincense is used to honor God in prayer.

Our Lord is the one true God.

We offer incense to Jesus as an emblem of prayer at High Mass and at Benediction.

In olden days Christians were thrown to wild beasts because they would not burn a little grain of incense before the statues of the false gods.

The third wise man gave our Lord some myrrh.

Myrrh is a kind of costly ointment that comes from certain trees.

Myrrh was used to prepare bodies for burial.

It is bitter, and yet very fragrant. It makes us think of suffering and sacrifice.

So the third wise man's present reminds us that our Blessed Lord was going to have a very bitter life, but one filled with sweetness for others.

He was often sad.

He was very poor.

Like us, He was often tired and weary.

The Lord loved His people and worked hard preaching to them and curing them, but many of them wouldn't listen to Him.

He died a very painful death.

We sometimes call our Lord the Man of Sorrows and our Lady the Mother of Sorrows because, of course, she was always sad when our Lord was sad.

When the three Kings had given our Lord their presents, they said good-bye to the Child Jesus and to our Lady and Saint Joseph.

That night as they slept an angel warned them not to go back to Herod because he only wanted to know where Jesus was so that he could send soldiers to kill the Child Jesus.

Then the wise men went home another way. In his palace at Jerusalem Herod waited and waited for them to return to him.

At last, he understood that they were not going to come back that way at all.

So he did not find out where little Jesus was

Still, he had made up his mind to kill Him.

Then he thought of a very wicked and cruel thing to do.

He told his soldiers to go up and down the country and kill all the little boy babies under two years of age. This was because Herod wasn't sure how old Jesus was, but he knew that He couldn't be two years old yet.

Я. ВІЛЬШЕНКО

ЯЛИНЦІ

Ялиночко зелененька
Ялиночко мила,
Не сумуй, що ти на завжди
Бір свій опустила.

Станеш в хаті на покутті
Свічечками ясна,
Золотиста, краскомінна,
Як князівна щасна.

Ми тобі заколядуєм,
Замість вітру співу,
Про Ісусика малого,
Про Пречисту Діву.

Про пастирів добрих, щирих
Заспіва колядка,
Про царів, що несли дари
В вертеп до Дитятка.

Не тужи за квіточками
Пишними весною,

Будуть діти, як ті квіти,
Радіти тобою.

На діточок вітку глянеш,
В їх радісні очі,
То весело й тобі стане
Різдвяної ночі.

SAINT MATTHEW

WRITER OF THE GOSPEL

Once upon a time there was a tax gatherer named Levi

The Jews did not like him. He took their tax money and gave it to the Romans. But Levi was not a bad man. He only did what he thought was his duty.

One day Jesus saw him. He saw good in him that others did not see. "Come and follow Me!" Jesus said quietly to the tax gatherer.

Levi looked up in surprise. He had never seen such a wonderful Man before. Why, it would be the greatest honor to be one of His followers!

Instantly he got up. He left his table with all the money on it. He went after our Lord. And Jesus made him one of His twelve Apostles.

He changed his name to Matthew. He wrote the wonderful Gospel According to Saint Matthew.

He saw all that Jesus did. He heard all that Jesus said. He walked with Him and grew to love Him more and more.

To make sure that the world would never forget Jesus, Matthew wrote all this down in his beautiful Gospel. Gospel, you know, means Good News.

He died a blessed martyr.

With Saint Mark, Saint Luke and Saint John, he is one of the Four Evangelists.

ЛЬВІВ — 700 - ЛІТТЮ

Корона й Лев. Дощі віків
Спадають днями на Високий Замок,
Де непоборний виріс Львів,
Де світлість предків зустрічає ранок.

Нема Данила, ні Синів,
Немає найхоробріших між нами,
Та залишився ключ нам — Львів,
Чим двері до Європи відмикали.

І тішиться ним Київ мій,
Як брат, зустрівшись з героєм - братом,
У символ віри й сили Львів
В серця вклада нам Україна - мати.

Даремний погляд ворогів,
Даремно чешуть, плещуть язиками —
Не віддамо нікому Львів!
Він є і буде наш, як був віками!

Іван Халіява.

25. 8. 1953.

Собор св. Юра у Львові
1764 р.

У СВІТЛІ РОКОВИНИ КОРОНАЦІЇ ДАНИЛА ТА ЗАСНУВАННЯ ЛЬВОВА

КОРОНАЦІЯ ДАНИЛА

Король Данило
King Danylo

Однією з небуденних і світлих дат, якої 700-ліття припадає на цей рік, є коронація українського короля Данила Романовича, що її довершив в місяці грудні, Року Божого 1253, в українському городі Дорогичині над Бугом Папський Легат Опізо. Коронація Апостольським Престолом короля Галицько-Волинської-Київської Держави, Данила Романовича є надзвичайно важливої ваги. Папа Інокентій IV. наділив великого Князя королівським вінцем за його заслуги в обороні християнства перед татарською навалою і цим актом Папа Римський визнав Суверенність Української Держави. Високо піднесено престиж нашої Батьківщини серед християнських країн того часу та ще більш

затіснено зв'язки України зі Заходом. Тому велика заслуга, що король Данило в час великої азійської загрози звернув свій орлиний зір на Захід, шукаючи в опертті на Вселенську Церкву, звільнення України з-під татарської навали.

ЗАСНУВАННЯ СТОЛИЦІ ХОЛМУ

Вже далеко до татарських набігів Холмщина жила своїм життям, спільно з іншими невідлучно, як українська земля. Наш старий літописець з Галицько — Волинської Літописі згадує чимало разів Холмщину і Холмщаків, так названих від горбковатого виду тої землі, а горб звуть “холм — звідси й назва цілості.

Навіть Татари під проводом Батія, що був бичем і пострахом світа, не змогли зруйнувати міста Холму. Тим тішився наш король Данило, раділи люди.

Чого однак негодні були доспіти Татари, зробила якась “проклята баба”, бо так називає її літописець і оповідає, як в році 1255 “загорівся Холм через прокляту бабу”. Не подає ближче, що це була за одна та баба, однак каже, що полум'я і заграва були такі великі, що вогонь видно було по цілім краю, “навіть зі Львова” і скрізь “по белзьких полях”, а розтоплена долівка з міді й олова в холмській церкві св. Івана плила, “як смола”.

Наш літописець так коротко оповідає про саме заснування того прегарного міста Холму. “Як Данило їздив по полі і займався ловами,

побачив красне місце залісене на горі, а кругом поле і спитав туземців: “Як називають це місце?” Вони ж відповіли: “Його ім'я Холм!” І полюбив це місце і подумав, щоб тут збудувати малий город. Так обіцяв Богу і святому Іванові Золотоустому, що збудує в його ім'я церкву. І збудував малий город. А побачивши, що Бог помагає і св. Іван поспішає, збудував інший город, котрого навіть Татари негодні були здобути, коли то Батій заняв всю українську землю. Тоді то спалили церкву св. Тройці і знов відбудували”.

ПРЕКРАСНІ ХОЛМСЬКІ ЦЕРКВИ

Данило не тільки дбав про матеріальний добробут своєї столиці і краю, він нарівні старався про добробут моральний через віру, котру утвердив руками Церкви. Тому будував многі церкви, а наш літописець наводить кілька з них на взір і доказ, які незрівняно гарні й дорогоцінні були ці наші церкви, які люблені і шановані всіми.”

“Збудував церкву св. Івана, красну й гарну, а виглядала так: Чотири склепіння, а з кожного вугла перевід і оперті були на колюмнах, що представляли людські голови, які вирізбив один мистець. Вікна були три, прикрашені вітражами (мальоване скло). При вході у вівтар стояли дві колюмні з цілого камення, а на них склепіння з верхом, де блистіли золоті зорі на лазуровім тлі. Поміст був вилятий увесь із чистої міді та олова, та блищав, як дзеркало. Було двос дверей, прикрашених білим галицьким каменем і зеленим тесаним холмським, що їх вирізбив один мистець Авдій, а окраси були з усіх красок і золота. Перед ним був вирізьблений Спас, а з північної сторон св. Іван, так, що хто поглянув, то дивувався. Ікони привіз з Києва та прикрасив дорогоцінним каменем і золотом з перлами. Це були ікони Спаса і Пресв. Богородиці, що їх дала йому сестра Теодора і з монастиря Теодора приніс ікони, а з Овруча Стрітіння від свого батька, чудно прекрасні, і погоріли вони в церкві св. Івана, тільки одна ікона св. Михаїла осталася з усіх чудових ікон. Дзвони привіз з Києва, інші тут виляв. Все те попав вогонь.”

Крім наведених будував король Данило другі церкви на Божу славу і спасення душ. Будував щедро й прикращував обильно, не щадив багатств на добру справу. І тому старина України така повна у віру та жертву.

“Засадив красний сад і збудував церкву в честь святих Безсребренників. Має вона 4 колюмни витесані з одноцільного каменя, на котрих стоїть верх.”

Коли ж вогонь по причині татарського набігу та по причині тої нещасної якоїсь жінки понівечив труд, тоді Данило не впадає в зневіру, не закладає рук і не нарікає, але “помолився Богу, знов відновив церкву і поставив через єпископа Івана. Та знов помолився Богу і поставив город твердшим і вищм”.

Ось віра і чин з віри.

Через гомін століть предки давні учать нас, як поступати серед небезпек і недогід, не упадати на душі, а відбудовувати. Молитися і будувати.

Про нашого Володаря Данила Романовича дуже гарно пише “Галицько-Волинська Літопись”, що з неї подаємо деякі виїмки:

...“Рік 1240 — Прийшов Батий до Київа з великою силою...

...“Рік 1241 — Галицькі бояри називали Данила князем... Данило журився і молився за свою Батьківщину, бо на неї напали татари.

...Рік 1248 — Угорський король прислав послів до Данила і просив помочі, бо воював з німцями. Данило пішов на поміч. Данило їхав побіч угорського короля вбраний по своїм українським звичаю: Під ним був прекрасний кінь, сідло з чистого золота, стріли і шабля прикрашені золотом. Кожух обшитий грецьким шовком із золотом і золотими плоскими кружечками. Чоботи зі зеленої шкіри, шитої золотом. Німці дивилися і дуже дивувалися, а король сказав до Данила: Для мене це має більшу вартість, як тисяча срібла, що ти прийшов по українському звичаю твоїх батьків.

...“Рік 1253 — Данило пішов на Опаву... Не було передтим в українській землі такого, що воював би чеську землю...

А тоді в Кракові були папські послы, що принесли від Папи королівську корону й достоїнство, та хотіли бачити князя Данила. А він переказав їм: Не годиться мені бачитися з вами на чужій землі, а в своїй рідній.

Звідси перейшов через Судомирську землю й прийшов до города Холма з честію і славою. Увійшов до церкви Пречистої, впав, поклонився і прославив Бога за все. В тому часі прислав Папа шановних послів, що принесли вінець скиптр і корону, цебто королівську гідність, кажучи: Сину! Прийми від нас вінець королівства!..

Папа Інокентій IV.

Pope Innocent IV.

Так він прийняв вінець від Бога, від церкви св. Апостолів і від Престолу св. Петра, від Отця свого Папи Інокентія IV і від усіх своїх єпископів. Данило ж прийняв від Бога вінець у городі Дорогичині...

...“Рік 1264 — Король Данило попав у тяжку недугу і в ній скінчив своє життя. Положили його в церкві св. Богородиці в Холмі, що її сам збудував. Цей король Данило був добрим князем, хоробрим і мудрим. Він вибудував город Львів, построїв церкви і украсив їх різними прикрасами. Він яснів братньою любов'ю зі своїм братом Васильком. Цей Данило був другим по Соломоні”...

ВИТЯГ З ІСТОРІЇ ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Іван Холмський в найновішому (1949) виданні Історії України ось які дані заподає з періоду Галицько-Волинської Держави:

... “Коли Надніпрянщина під ударами степових орд занепадала, росло значення західних земель Галичини і Волині.

Галичину з'єднав в одно князівство син Володаря Ростиславича, Володимирко (1124-1155). За столицю він обрав собі місто Галич над Дністром. Син Володимирка, Ярослав Осмомисл (1153—1187) провадив боротьбу з половцями. Він поширив кордони галицького князівства на південь, аж до гирла Дунаю.

На сині Ярослава, Володимирі (1187-1199) закінчився рід Ростиславичів. Нову епоху галицько-волинської історії розпочав Роман Мстиславич (1173-1205) визначний війовник і організатор.

В 1199 р. заволодів Галичем і злучив його з Володимиром. Так постала Галицько-волинська держава. Цей новий політичний організм на Заході переймав на себе спадщину Києва. Галицько-волинська держава мала провідне місце серед українських князівств. Роман, як заподіє хроніст Кадлубек: “за короткий час незмірно піднявся, так, що володів майже всіма землями і князями Руси”.

По Романі залишилися два малолітні сини, Данило і Василько. Данило, як старший, мав провід, а Василько був його вірним помічником і союзником.

Данило зайнявся наперед збиранням волинських земель, що були в руках інших князів або під владою Польщі. Він привертає до своєї держави: Володимир, Берестя, Луцьк, Белз, а з Галича в 1238 р. виганяє угрів. Міщани в Галичі кликали до Данила: “Це володар наш, Богом даний!” — і пустилися до нього (Данила), “як діти до батька, як бджоли до матки”.

Данило опирався на міських елементах та на селянстві з якого утворив нове військо.

В 1241 р. татари вдруге напали на Україну. Щоб спинити татарську навалу Данило ввійшов у близькі зв'язки з Угорщиною і Польщею та почав переговори з папою Інокентієм IV, який мав великі впливи в європейській політиці. Данило мав у пляні створити хрестовий похід на татар. Данило погодився на церковну унію з Римом. Ідею з'єднання християнства під одним пастирем нарід сприйняв прихильно, тимбільше, що Інокентій запевняв пошану до обрядів української церкви, “виклинав тих, що зневажали правовірну віру”. Папа прислав Данилові корону в 1253 р.

Нажаль західні держави не спромоглися на воєнну допомогу по-неволені Східної Європи. Данило міг розраховувати тільки на власні сили. Татари вели завзяту боротьбу та нищили українські міста. Не вважаючи на невдачі, становище Данила серед сусідніх держав було все таки дуже сильне. Данило здобув собі сильний вплив на польські справи. Основою його політики було не допустити до того, щоб над Вислою постала якась сильніша організація, що могла б поновити претенсії на західні землі.

Данило — це найбільша постать в історії Галицько-волинської держави. Він вів свою діяльність серед незвичайно важких обставин. Данило нічого не втратив з батьківських земель, забезпечив кордон у Карпатах і від Висли, поширив державну територію на півночі. Не дав знищити свої держави татарам, особистими жертвами здобув мир і підготував свою країну до відсічі орді. Трудом свого життя відбудував державу свого батька Романа.

Після смерті Данила Галичину з Холмщиною взяв його син Лев (1264-1301) Лев був талановитим володарем, з незвичайною енергією проводив свої пляни, намагався скупити у своїх руках якнайбільшу територію.

Князь Лев
Prince Lev

яка негайно, окремим курієром, під асистією старшини, була відіслана цареві до Петербурга. В 1921 р., Ризьким договором ревіндукували, корону, як історичну пам'ятку. Тішилася вона великим пієтизмом у Перемишлі аж до другого нападу новітніх татар-большевицьких орд, які корону Данила wraz з Єпископом Йосафатом Коциловським вивезли в глиб Росії.

Віримо, що прийде цей час, що Україна буде Незалежною Державою і корону Данила з великим тріумфом перевезуть до княжого города Перемишля чи Львова.

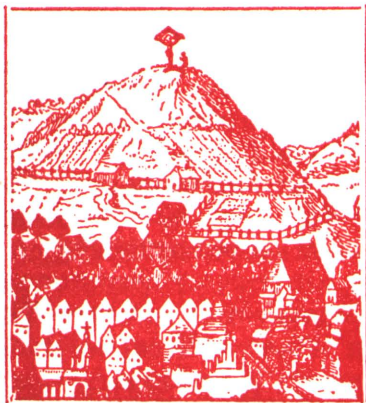

**Найстарша печатка львівського
магістрату, XIV. ст.**

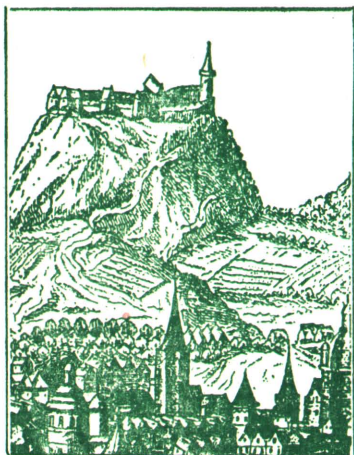
ЗАСНУВАННЯ ЛЬВОВА

З ювілеєм коронації Данила, лучиться і 700-ліття заснування Львова. Львів оснував король Данило на честь свого сина Льва перед 1255 роком (точнішої дати немає). Львів, ця наймолодша зі столиць Галицько - Волинської Держави, був заснований у дуже догідному з природи оборонному місці.

Король Данило будуючи новий город, збудував його не на завойованій чужоплемінній території, а на споконвічній землі українській, далеко в глибині краю.

Княжа гора, початок XVII. ст.

Старинний високий Замок

Син короля Данила, Лев, залюбки перебував у своєму городі Львові, а після смерті батька він став князувати і в Холмі і в Галичі. Літописець згадує про нього, що був він "князь мудрий, хоробрий і кріпкий на війні". Здобувши Люблинську землю, князь Лев пересунув границі аж на ріку Вислу та взяв теж Закарпаття. Такий широких границь на заході до того часу Україна ще не мала.

Історія княжого Львова тісно злучена з величавим святоюрським храмом. Годі уявити собі Львів без св. Юра і навпаки. Так, як нарід злучений з Церквою — так св. Юр зі Львовом.

Львів св. Юра був завжди український, завжди боровся за незалежність України та за приналежність до України. Львів св. Юра був завжди той самий чи в часі нападу азійських орд чи польської окупації чи большевицької неволі — непокоримий, гордий на своє королівське і княже походження. В дні 1-го Листопада 1918 р. — Львів столиця і символ Самостійної України — Піємонт України. Дня 22-го січня 1919 р. Львів лучиться з матір'ю українських городів Золотоверхим Києвом в символ дійсної Соборної України. Святий Юр і свята Софія — це рідний брат і сестра.

З історією Львова тісно зв'язана доля Української Католицької Церкви з її Князем, Великим Митрополитом Андреем Шептицьким. Вони разом творили оцей релігійно національний бастион. Львів — це колиска українського визвольного революційного руху.

700th ANNIVERSARY OF THE CORONATION OF THE UKRAINIAN KING DANYLO AND THE FOUNDING OF THE CITY LVIV CAPITOL OF WESTERN UKRAINE

A very important historical event took place 700 years ago. This year is the 700 th anniversary of the coronation of Ukr. King, Danylo Romanovych. Papal Legate Opizo participated in the coronation ceremony. The participation of the Apostolic see in the coronation of the King was a significant one. Pope

Innocent IV bestowed on the King, a Crown this was in recognition of his noble work in defence of Christianity during the Tartar invasion. At the same time the Holy Father recognized the sovereignty of the Ukrainian nation. This raised the prestige of our Fatherland among the Christian nations and solidified our contacts of Ukraine with the West. Just at a time when Asiatic invasion was imminent, King Danylo sought protection from the Universal Church for the Ukrainians.

What happened to King Danylos' Crown?

King Lev, (Leo) successor to the throne, became a monk near the end of his life. He took with him many prized possessions — among them, the Crown. Later on this Crown was given to the Prezmysl hierarchy.

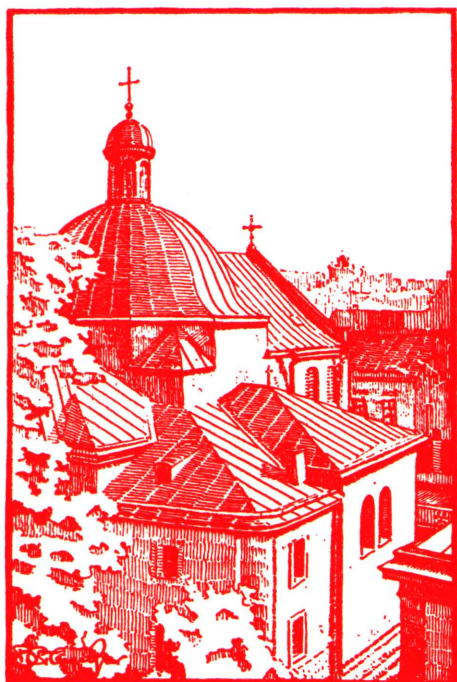
King Leo died in the monastery of **St. Spas** near Sambora and his remains were taken to the monastery in Lavrovi.

Prezmysl hierarchy adopted the Crown as the Bishop's Mitre. They used it only on solemn occasions.

In March 1915, when the Muscovites took Prezmysl a czarist general demanded the Mitre from Bishop Constantine Chechowycha. A special courier, under the direction of a high ranking army official brought this mitre to the Czar, in Peterburgh.

In 1921 during the **Riga** talk, the Mitre (Crown) was restored to Prezmysl. Everything was fine until the second invasion of a new Tartar group — the Communists, who took Bishop Kocolowsky and the Crown, into far away Siberia.

We earnestly believe, that the day will come when Ukraine will once again be independent, and, that King Danylo's Crown, will be brought triumphantly to the King's centre of Prezmysl or Lviv.

Замкова церква св. Миколая
XIII—XIV. ст.

Успенська церква з вежею Корнякта

Founding of Lviv

In conjunction with the jubilee of the Coronation of King Danylo is the founding of the city of Lviv, 700 years ago. King Danylo founded this city in honour of his son Lev (Leo) before 1255. Lviv is the youngest capital city of the **Western Ukraine** and was built in a very favorable locale.

King Danylo in building this new city, did not build on foreign territory but on the peaceful Ukrainian soil.

Leo lived in Lviv and after his father's death he reigned in Cholmi and Halychyna. A famous historial wrote that King Lev was a wise man and a good general. He was successful in annexing additional territories to his domain.

St. George's Cathedral in Lviv occupied a prominent position. You just couldn't possibly think of Lviv without mentioning the Cathedral. The Cathedral is part of Lviv.

Lviv was always Ukrainian — whether it was under Tartar invasion, Polish occupation or communist attacks. The Ukrainians in Lviv were quite proud of their monarchy. November 1, 1918 — Lviv is a capital and symbol of Independent Ukraine. January 22, 1919, Lviv unites with capital, Kiev.

The Ukrainian Catholic Church under the leadership of Metropolet Andrew Sheptycky had its seat in the St. George's Cathedral in Lviv.

НАША приятельська РОЗМОВА

Торонто, 22. XI. 1953.

До Хвальної Редакції "Мій Приятель" у Вінніпегу.

Пересилаю залеглу передплату за "Мій Приятель" і прошу ласкаво більше журналіка не присилати, бо мої сини вже старші і цікавляться вже поважнішою літературою. Рівночасно складаю оцим Хвальній Редакції щирі подяку за висилку журналіка, який сповнив велику роль у вихованні моїх синів та бажаю дальших великих успіхів в кристалізуванні душ українських дітей.

З глибокою пошаною

М. Бардин

Інкарнаціон, 29 жовтня 1953.

Дорогий "Мій Приятелю"!

Ми дістали від пана Вислоцького числа "Мого Приятеля" і щиро сердечно дякуємо за те, що Ви безплатно нам присилаєте, бо ми не можемо з Парагваю Вам ніяк платити. Ще раз Вам щиренько дякуємо і нетерпеливо чекаємо на дальші числа.

Геньо Павлович і Надя Пирожук.

Інкарнаціон, 1 листопада 1953.

Слава Ісусу Христу! Дорогий "Мій Приятелю".

Ми, що є тут нижче підписані звертаємося до Хвальної Редакції "Мій Приятель" зі щирою проською висилати нам цей дорогий журнал, як що це буде можливо для Вас. Ми свідомі цього це є зв'язане з коштами, але ми на жаль не можемо їх з Парагваю покрити. Бажаємо Вам успіху в кожному добрім ділі і зістаємося з пошаною до Вас., маємо надію вітати "Мій Приятель" у нашому гостинному домі. Нас є четверо дітей, два брати і дві сестри і ми ходимо дошкола, а в дома вчимосся рідної мови й підписуємося тут по — українськи: Галя Семенчук (6 класа), Віктор Семенчук (3 класа) Славита Семенчук (3 класа) і Богдан Семенчук (маленький). Для "Мого Приятеля" ще висилаємо цього вірша:

ЗОВЕМ

Прийди, прийди "Мій Приятель"
Тебе ми зовем —
Всі бажаєм Тебе мати,
І в надії ждем,
Того дня, тої хвилини,
Як поштар прийде
І "Мій Приятель" до хати —
Нам з ним прибуде.
О тоді то вже буде

Крик і гамір серед нас:
Хай здорові будуть люди
І прославлений наш Спас.
Щоби ласка Бога — Спаса
Осіяла нас і наш край
І панувало життя і краса
О, Боже милий — це нам дай!
І. Семенчук
Парагвай

Торонто, 29. II. 1953.

Дорогий Мій Приятелю!

Прийми від мене щирі подяку за приятеля журналіка, який я так радо що місяця вітаю. Оглядаю образки і радію кожним віршиком і казкою, які мені матуся та татусько читають. Я маю три і пів року, як виросту буду пластуном і буду усім добро робити і помагати. А тепер чекаю св. О. Ніколая і Різдва

Христового, а також снігу, бо в Торонті ще нема снігу. З нагоди Різдва Христового посилаю свій улюблений віршик "Різдво", знимку а також \$ 2.00 на ялинку для бідних сиріток залишених в Європі. Дорогі Приятелі й Приятельки — Різдво це свято радості, зробім і ми радість для наших сестричок і братчиків українських дітей, які ходять без мами й тата. Просіть своїх батьків, щоб дали жертву для бідних дітей, щоб ніхто не остав позаду. Зложіться потрошки, а зробимо велику радість для українських діточок і маленького Ісусика.

РІЗДВО

Різдво, кутя, ялинка
Аж Оленці йде слинка
Як згадає цукорки, оріхи
Івасик і Катруся
Що втратила бабуса
Не зазнає святочної втіхи.

Нехай всюди панує радість!
З пошаною

Так Оля кличе брата
Біжать разом до тата
Та щиренько просять дозволу
Щоби в той вечір ясний
Ті сироти нещасні
Засіли з ними разом до столу.

Добились діти згоди
І біжать через сходи
Та просять гостей до вечері
Ялинку засвітили
Убогих обдали
Аж усміхнувся Ісусик в печері.

І ти моя дитино
В таку прекрасну днину
Не смій про вбогих забувати
Зі свого достатку
Дай поміч сиротятку
Що ходить без мами і тата.

Ігор Микитин

Це наші найменші приятелі, що ходять до українського дошкілля у Вінніпезі. Посередині садівничка-учителька пані Сагайдак.

ВЕЛИЧАВА КАТЕДРА СВ. ЮРІЯ У ЛЬВОВІ
UKRAINIAN CATHOLIC CATHEDRAL OF ST. GEORGE AT LVIV.